

РОДНО СЕЛО

Азъ виждамъ мойто родно село.
Надъ него едъръ снѣгъ вали,
и презъ полята пжтъ поели
скрибуцатъ селскитѣ коли.

Най-бедната отъ всички хижи —
това е нашта хижа тамъ,
и край огнището, угриженъ,
баща ми е приседналъ самъ.

Унесена въвъ дръмка блага,
до него котката преде,

а мама прѣсна пита слага
въвъ подницата да пече.

Сега си спомня тя за мене —
кжде ли скитамъ по свѣта?
И нейнитѣ сълзи солени
полека капятъ въ пепельта.

И все поглежда презъ стѣклата,
и все ме чака съ тжженъ взоръ,
но вижда само дървесата,
снѣга, и пустия ни дводъ!...

Славчо Красински

МАЛКИЯТЪ ХОРИСТЪ

Обичамъ много пѣсенята.
Тя изворъ е на радостята!
Въ другарски хоръ, съсъ ясенъ гласъ,
ний пѣемъ съ трепетъ и въ захласъ:
за ширнитѣ ни равнини,
за дивнитѣ ни планини,

за плодородното поле
и необятното небе!
И, сякашъ, тия красоти,
които въ пѣснитѣ шептимъ,
все по-любими ставатъ тѣ
на всѣко българско дете.

Ненчо Савовъ